

NR. 1 – 1971

KR. 0,50.

KAMP MOT EEC OG DYRTID

UTGITT AV ARBEIDERKOMITEEN MOT EEC OG DYRTID

AVBRYT FORHANDLINGENE!

**Slutt opp om
anti-EEC-uka
22.-28. mars!**

SE SIDE 2

AV INNHOLDET:

Bortens »fall»

s. – 4.

EEC og folkets
forsvarskamp

s. – 6

Lokalkomiteenes
arbeid

s. – 7.

Haugestad
splitter

s. – 4.

En massiv demonstrasjonsmur møtte EEC-byråkraten
Malfatti da han nylig besøkte Norge.

MOBILISERINGSUKE MOT EEC OG DYRTID

Arbeiderkomiteen mot EEC og Dyrtid arrangerer en landsomfattende motstandsuke mot EEC i tida 22.–28. mars. Vi ser uka som et ledd i mobiliseringa av folket til besluttosom kamp mot storkapitalens planer om norsk medlemskap i EEC. Til nå har det organiserte arbeidet mot EEC i hovedsak foregått ved spredning av propaganda- og opplysningsmateriell, i tillegg til at lokalavdelingene av Arbeiderkomiteen har organisert flere tusen i studier av EEC-framstøtet.

Det arbeidet som er gjort til nå har gitt store resultater, men vi må likevel betrakte det som en innleiing og en forberedelse. Storkapitalen og de partiene og organisasjonene som tjener dens interesser, bryr seg lite om hva folket mener. De vil prøve å drive igjennom dette angrepet på våre politiske og økonomiske interesser på tvers av opinionen.

Vi må ikke gjøre den feilen å basere motstanden mot EEC-medlemskapet på en »rådgivende» folkeavstemning. Vi har ingen garantier for at resultatet vil bli tatt hensyn til. EEC-politikerne vil nok sikre seg en »åpning» for nye manøvre, komme settende med »nye momenter» etterpå og liknende svindel.

Kampen mot EEC vil heller ikke være avsluttet om 38 stortingsmenn stemmer mot medlemskap. Vi har sett før hvordan partiledelsen har tukta »utbrytere», nå seinest i Helland/Svarstadsaka. Og i alle fall vil nok parti-lederne sikre bedre orden i rekkene ved neste valg.

EEC-motstanden vil få tyngde og slagkraft bare hvis vi har som målsetting å gjennomføre kraftige aksjoner mot EEC. Vi må forberede oss på å stoppe dette angrepet fra norsk og utenlandsk storkapital. Vi må forberede oss på kampmidler som virkelig rammer de som har interesse av at Norge underlegges monopolenes »felleskap», nemlig våre »egne» storkapitalister. Vi må ha klart for oss at bare ved å ruste oss til streiker, massedemonstrasjoner og andre aksjoner, kan vi sikre at vi ikke også skal få tyske og franske kapitalister å slåss mot i framtida.

Mobiliseringsuka mot EEC er fra Arbeiderkomiteens side ment å være et ledd i denne forberedelsen.

HVA SKAL SKJE I ANTI-EEC-UKA?

Over hele landet blir det arrangert omfattende husbesøk, stands og åpne møter. Der det er mulig blir det demonstrasjoner. Vi tar sikte på en omfattende diskusjon av hvordan kampen mot EEC skal føres, og vil overalt spre propaganda for nødvendigheten av en slagkraftig EEC-motstand.

For at flest mulig skal få et grundig kjennskap til EEC-spørsmålet, vil vi også bruke uka som utgangspunkt for å aktivisere enda flere i studiene på EEC og dyrtid som de lokale aksjonskomiteene driver. Nye aktivister utvikles gjennom disse studiene, og de kan igjen trekke flere med seg til organisert arbeid på arbeidsplassen, skolen eller i boligdistriktet.

AVSLAG FRA FOLKE- BEVEGELSENS LEDELSE

Ut fra et ønske om å samle flest mulig EEC-motstandere til felles aksjoner i anti-EEC-uka, inviterte Arbeiderkomiteen Folkebevegelsen til samarbeid. Dette ble avslått. (Se egen artikkel). Vi mener likevel at anti-EEC-uka gir et godt utgangspunkt for felles innsats, og oppfordrer fagforeninger, klubber, lokale grupper av Folkebevegelsen, politiske lag og andre organisasjoner til å slutte opp om motstandsuka.

Videre oppfordrer vi alle interesserte enkeltpersoner til å ta kontakt med Arbeiderkomiteen sentralt eller lokalt.

**SLUTT OPP OM MOTSTANDSUKA
MOT EEC OG DYRTID – TA DEL I
DE LOKALE ARRANGEMENTENE –
ORGANISER STUDIEGRUPPER PÅ
ARBEIDSPLASSE OG SKOLER –
FORBERED AKSJONER MOT EEC.**

Bergen 2 desember: 700 demonstrerte.

Arbeiderkomiteen har vedtatt følgende paroler som plattform for anti-EEC uka:

REIS KAMP MOT EEC OG DYRTID

FORBERED AKSJONER PÅ ARBEIDSPLASSENE

BEKJEMP ALLE EEC-FORBEREDENDE TILTAK

**VEST-TYSK MONOPOLKAPITAL PÅ FRAMMARSJ – FORSVAR NORSK
SJØLSTENDIGHET**

EEC – ET IMPERIALISTISK ANGREP MOT FOLKENE

AVBRYT FORHANDLINGENE I BRYSEL

DYRTIDA EN REALITET FOR DET ARBEIDENDE FOLKET

Det som kjennetegner dyrtidsperioder er at de kommer som et resultat av framstøt fra monopolkapitalen. Disse framstøt kommer for å forbedre storkapitalens stilling, og derved virker de som en forverring av det arbeidende folkets levestandard.

Det som er bakgrunnen for monopolkapitalens dyrtidsframstøt denne gang er ønskene om å få Norge med i EEC. Ønsket om å få Norge med i fellesskapet er basert på muligheten til økt profitt som større markeder gir storkapitalen. Samtidig ønsker storkapitalen å stå sterkest mulig foran inngangen nettopp for å kunne konkurrere best mulig med EEC-landenes monopolkapital. Slik er det lett å forstå sammenhengen mellom EEC-framstøtene og den dyrtida en er inne i i dag. Dette betyr imidlertid ikke at uten EEC ville ingen dyrtidsframstøt fra monopolkapitalen ha kommet. Men dyrtida har kommet raskere og sterkere p. g. a. EEC-planene.

Hvorfor er dette viktig å ha for øye? Fordi kampen mot norsk medlemskap i EEC må ses i sammenheng med monopolkapitalens forberedelser til medlemskapet. Kampen mot det ene må naturlig følges opp av kampen mot det andre.

Hva er dyrtida?

Dyrtid er mer enn en usedvanlig sterk prisstigning. Det er bl. a. også usedvanlig sterk stigning i betalte skatter, økte utgifter ved flytting fra arbeidsplasser på grunn av pågående rasjonaliseringer, konkurser etc. Dette er i korte trekk resultatene av den politikk som monopolkapitalen og staten fører. En gjennomgåelse av statens politikk og de stortingsdokumentene som har lagt fundamentet for politikken, viser dette klart. Derfor må en i kampen mot EEC ha disse andre sidene av dyrtida for øye. Først da er analysen klar og fullstendig.

Når det gjelder den pågående rasjonaliseringa i jordbruk, fiske og industri har den blitt intensivert de siste årene. I jordbruket økte tallet nedlagte gårder i løpet av få år fra 5 til 14 pr. dag. Konkursene i treforedlingsbedriftene i det siste har vært klare eksempler på dyrtida. Mjøndalen Cellulose og Krogstad Cellulose inngår «samarbeid» som resulterer i at produksjonen på Krogstad innstilles og 130 arbeidstakere setter på porten. Mjøndalen Cellulose eies av Bergens Privatbank!

Ved siden av alt dette og økt slit kommer den voldsomme prisstigningen som en har hatt, 7,5 % etter at momsen ble innført, til sammen over 13 % i 1970.

Folket kjenner dyrtida på kroppen

Oppfatningen ute blant folk kommer helt tydelig til uttrykk i «Ukens gallup» i Aftenposten den 20. februar 1971. I denne gallup er det blant annet offentliggjort en liste over

det folk er mindre tilfreds med når det gjelder regjeringen Bortens politikk. Det folk er suverent mest misfornøyd med, er følgende:

Prisstigning, prisøkning på matvarer, avgifter, dyrere å leve. I april 1969 var 7 %

LÖNNSSTOPPEN EN REALITET – PRISSTOPPEN EN BLÖFF

Etter at Borten-regjeringa med brask og bram etablerte prisstoppen, steg prisene med 1,5 % (1,7 poeng) i løpet av 2 måneder. Vårvik forsøkte å bortforklare prisstigningen ved å peke på at det er utenforliggende faktorer som er bakgrunnen.

Det som interesserer det arbeidende folket er ikke først og fremst hvem som står bak prisstigningen, om det er norsk eller utenlandsk storkapital. Det som interesserer er hvordan en skal kompensere for redusert levestandard som finner sted samtidig med at de produserer mer og sliter mer.

Den andre sida av disse «prisdempende» tiltak er lønnsstoppen. All lønnsøkning utenom de magre tariffavtalene skal stanses. Det er mulig at en i neste omgang får høre at i og med at det er umulig å stoppe lønnsglidningen, må tariffavtalene gjøres magrere (eller som det heter: vi må vise måtehold).

Hvorfor lønnsstopp?

Det viktigste ved dette tiltaket er å styrke storkapitalen. Lønningene fryses, eksporterende storindustri kan øke prisene og råvareprisøkning i utlandet kan skyves over på produktene. Småindustri som produserer for hjemmemarkedet kan ikke øke prisene bortsett fra kompensasjon for råvareprisøkning.

Syketrygdsøkningen favoriserer industri som bruker forholdsvis mye kapital i motsetning til industri med forholdsvis mye arbeidskraft. Altså er dette et ønske om ytterligere rasjonaliseringer.

Det spesielle ved disse tiltakene er at storkapitalen skal styrkes nettopp nå,

misfornøyd med dette, i november 1969 også 7 %. I juni 1970 var misnøyen steget til 18 %, og i desember 1970 til 37 %. At folk merker, og er opptatt av dyrtida, understrekes ytterligere av at den «nest høyeste» misnøyen bare er på 8 % i desember 1970, og den gjelder skattepolitikk, progresjon, skattefri banksporing.

Arbeiderkomiteen har altså ikke konstruert noen dyrtid, men er helt på linje med folks vanlige oppfatning.

Den dyrtida arbeidsfolk har, og har grunn til å være misfornøyd med, er ikke en tilfældighet. Den skal svekke arbeidsfolk og styrke storkapitalen for å lette overgangen til EEC. EEC-medlemskap vil bety enda hardere dyrtid. Arbeidsfolk må ta opp kampen mot dyrtida, og dermed også mot EEC!

dvs. foran EEC-medlemskap. For det første ser en eksportindustriens favorisering. For det andre vet en at lønnsnivået i EEC-landene, utenom Tyskland, er ca. 15 % lavere enn det norske.

Men storkapitalen er ikke fornøyd. Prisstoppen skal ytterligere «oppmykes», mens lønnsstoppen fortsatt er i full virksomhet. Derfor går Arbeiderkomiteen mot EEC og Dyrtid mot lønnsstopp-framstøtet: i realiteten er det med og legger grunnen til norsk EEC-medlemskap.

AVVIS LÖNNSSTOPPEN!

VENTE OG SE?

EEC-tilhengerne i LO-toppen med Aspengren i spissen har under trykket fra den voksende EEC-motstanden rundt om på arbeidsplassene sett seg nødt til å hale fram argumentet om at vi ikke kan ta stilling til EEC i dag. Vi må «vente og se på resultatet av forhandlingene». Men hva skal vi vente på? EEC er en allianse av europeisk storkapital. Alliansens arbeiderfiendtlige innhold uttrykkes klart i Roma-traktaten og andre dokumenter. Det kan det sjølsagt ikke «forhandles om». Skal vi «vente og se» på at LO-ledelsen prøver å bortforklare EEC's virkelige karakter under dekke av prat om særordninger? Det er vel det de håper på. Men arbeidsfolk over hele landet har forlenget forstått EEC-framstøtets innhold. Så det blir vel heller til at LO-ledelsen må «vente og se» på at beina blir revet vekk under deres arbeiderfiendtlige politikk.

HAUGESTAD SPLITTER KAMPEN

I begynnelsen av februar sendte Arbeiderkomiteen et brev til ledelsen i Folkebevegelsen der vi inviterte FB til samarbeid om ei motstandskamp mot EEC i mars. Invitasjonen begrensa seg klart til samarbeid om konkrete arrangementer. Arbeiderkomiteen har helt siden den ble oppretta på initiativ fra 2 fagforeninger i Oslo holdt fast på at motstanden mot EEC klart må rette seg mot de kreftene som har interesse av norsk medlemskap — utenlandsk og norsk storkapital — og mot de dyrtids-tiltaka som gjennomføres for ytterligere å tilpasse norsk økonomi til EEC. Videre har vi lagt vekt på at dersom kampen mot EEC skal vinne seier, må først og fremst arbeiderklassen mobiliseres og gripe ledelsen. Derfor har vi i hovedsak tatt opp de elementene i EEC-framstøtet som mest direkte angår arbeiderklassen.

Folkebevegelsen har hele tida fulgt en

annen linje. Derfor har vi ikke tatt noe initiativ for sammensmelting av de to organisasjonene, noe formuleringer i Haugestads svar kan tyde på.

På den annen side har Arbeiderkomiteen sett det som viktig at begge organisasjoner, da de har et erklært felles mål, går sammen om konkrete aksjoner for å gjøre motstanden mest mulig slagkraftig. Dette har Folkebevegelsens ledelse avslått.

Vi vet ikke om det er Høyre-mannen Platous advarsler som har fått Folkebevegelsens ledelse til å innta et prinsipielt standpunkt mot samarbeid med den anti-kapitalistiske EEC-motstanden. Kjernen i et sånt standpunkt er i alle fall at Haugestad setter en markering av uenigheten med Arbeiderkomiteens linje for å behovet for en slagkraftig kamp mot EEC. En sånn holdning er bare de som ønsker norsk medlemskap tjent med.

BORTENS »FALL»

Skulle en tro de aviser som dirigeres av storkapitalen og Arbeiderpartiledelsen, dreier de siste dagers regjeringsskisse seg om personen Borten og hans egenskaper. Men folket vet at dette bare er faktorer som utløste krisen. Folket reagerer ikke på Borten og hans »indiskresjon», men på at viktige opplysninger om EEC-forhandlingene blir holdt skjult. Folket reagerer ikke på »mangel på samarbeid» i den borgerlige regjering, men på at utenriksminister Stray i hemmelighet oppfordrer USA's regjering til å gjøre alt for at Norge skal få slippe inn i EEC.

Det regjeringsskissene dreier seg om, er kort og godt at regjeringen Borten var vaklende i EEC-spørsmålet. Blant annet Borten selv representerer bonde-interesser som ikke ser med blide øyne på muligheten av norsk EEC-medlemskap. Bak regjeringen sto også en rekke småkapitalistiske grupperinger som i dag ikke kan tåle et EEC-medlemskap. Regjeringen var med andre ord ikke et fullt ut pålitelig redskap for storkapitalens ønske om å få Norge inn i EEC. Det var alltid en mulighet for at Borten med Senterpartiet i ryggen ville si åpent nei til EEC.

Derfor var Bortens indiskresjon bare anledningen som bød seg til å få ham fjernet. Storkapitalen visste godt at dette med ganske stor sikkerhet ville medføre en Arbeiderparti-regjering under Brattelis ledelse, men rygget ikke tilbake for dette. Den kunne være overbevist om at Bratteli på en ganske annen effektiv måte ville fremme dens interesse av EEC-medlemskap. Dette har også Arbeiderpartiets ledelse åpent bekreftet, bl. a. når en av dens hovedanklager mot Borten-regjeringen har vært at Borten skapte mistillit mellom Norge og EEC. Storkapitalen foretrekker langt heller en Arbeiderparti-regjering framfor en borgerlig regjering, som hadde alt for mange forstyrrende interesser å ta hensyn til. I en Arbeiderparti-regjering ser storkapitalen et redskap som den fullt ut kan stole på i EEC-spørsmålet.

Nødvendigheten av å få fjernet Borten er også et uttrykk for den voksende EEC-motstanden i folket. I denne situasjonen vil storkapitalen ha et forhandlingsresultat så fort som mulig, for å komme folkets motstand i forkjøpet. Derfor måtte Borten ut og Bratteli inn. For å tilsløre dette måtte Bortens person stilles i forgrunnen og gjøres til skyteskive. Men dette avledningsforsøket vil ikke lykkes. Folket er ikke interessert i Bortens person, men i sine livsinteresser. Derfor vil det svare på dette avledningsforsøket med å styrke kampen mot EEC.

Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid
Postboks 3829 Ullevål Hageby
Oslo 8

Folkebevegelsen mot norsk medlemskap i Fellelesmarkedet
Pilestrødet 8
Oslo 1

Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid planlegger ei landsomfattende motstandskamp mot norsk medlemskap i EEC. Vi har sikte på å gjennomføre motstandskamp i tiden 7. til 14. Mars. Utgangspunktet for dette initiativet er erkjennelsen av at kampen mot medlemskap bare kan føre fram ved å mobilisere folket til aksjoner mot de reaksjoner som rettes mot dens interesser fra norsk og utenlandsk storkapital. Derfor ser vi det som særlig viktig å arbeide kontinuerlig for å reise folket til kamp mot EEC-medlemskap. Våre planer går ut på at det i denne saken skal gjennomføres standstopp med utdeling av materiell, demonstrasjon, fagstopp eller ved foredrag og diskusjon, og demonstrasjoner på de stedsene der arbeidet mot medlemskap er længst utviklet. Våre demonstrasjoner arbeider både mot norsk medlemskap i EEC, og vi mener at det er av største betydning å mobilisere og mange EEC-motstandere som mulig i løpet av saken. Vi finner det naturlig å samarbeide med Folkebevegelsen om en slik oppgave og har derfor utarbeidet et forslag til et slikt samarbeid i samarbeid med utvalgte medlemmer av deres organisasjon og alle EEC-motstandere kan søles om:

VI ER BEREDE TIL Å SAMARBEIDE MED FOLKEBEVEGELSEN MOT NORSK MEDLEMSKAP I FELLELESMARKEDET

Vi ønsker å gjennomføre motstandskamp i samarbeid og full forståelse med deres organisasjon. Vi håper på å høre fra dere snarest, og vi er selvsagt villige til å legge til vurdering spørsmål om utforming av arrangement, tidspunkt, o.s.l.

for Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid

**FOLKEBEVEGELSEN
MOT NORSK
MEDLEMSKAP I FELLELESMARKEDET**

Postboks 315 Sentrum, Oslo 1 - Telefon 67 68 80 - Bank: Fellelesbanken N
Bank giro nr. 8200 01 34065, Post giro nr. 20 86 69

Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid
Postboks 3829 Ullevål Hageby
Oslo 8

Dato: 23. februar 1971

Det vises til deres brev av 16/2.1971. Det har fra først av vært så det rone at Folkebevegelsen og Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid har arbeidet adskilt og at SUP har arbeidet innenfor den såkalte Arbeiderkomiteen.

Grensen mellom Folkebevegelsen på den ene siden og Arbeiderkomiteen/SUP på den annen er blitt ytterligere klargjort gjennom kritikk av og angrep på Folkebevegelsen fra Arbeiderkomiteen/SUP gjennom ulike SUP-organer som Klassekampen, Oppbrudd, o.s.l.

For ordens skyld bekreftes at Folkebevegelsen for sitt vedkommende ikke har ansett det som noen oppgave å samarbeide med SUP. Folkebevegelsen begrenser seg til å konstatere at dette brev gir uttrykk for.

Som deres organisasjon sikkert er kjent med, er det, i overensstemmelse med dette gjestatte omgrøt skriftlig i brosjyrer o.s.l. som i radio og TV, gjort helt klart fra Folkebevegelsens side at SUP/Arbeiderkomiteen ikke er med i Folkebevegelsen. Det må antas at dette har vært en viktig avklaring og forutsetning for mange av våre medlemmer.

Folkebevegelsen har intet ønske om å endre på den situasjon som er etablert, og noen form for samarbeid kommer derfor ikke på tale.

Erkjenningsbrev
for FOLKEBEVEGELSEN MOT NORSK
MEDLEMSKAP I FELLELESMARKEDET
Arne Haugestad

KAMP
MOT EEC
OG DYRTID

JORDBRUK, FISKE OG SÆRORDNINGER

Hvis Norge blir medlem av EEC på de vilkår som EEC's fiske- og jordbrukspolitikk representerer, vil det bety en rask ruin for begge næringer. De seineste demonstrasjonene mot EEC fra tyske og belgiske bønder viser klart at sjøl i land der naturgrunnlaget for et rikt jordbruk er bedre enn i Norge, betyr EEC en ødeleggelse av bondenes livsgrunnlag.

I vårt land er bønder og fiskere ganske godt organisert, og de har en viss innflytelse i det politiske liv. De har sagt klart fra om sin stilling til EEC-medlemskap, og det har ikke de politiske partiene kunnet unngå å ta et visst hensyn til, om de vil beholde velgeropplutningen fra disse gruppene. Det ryktes at regjeringa i forhandlingene vil kreve eksklusive rettigheter for norske fiskere innenfor 12-milsgrensa, og at norske myndigheter må føre en selvstendig landbrukspolitikk i et ikke avgrenset tidsrom.

Disse kravene ble utformet av koalisjonsregjeringa, og avspeiler vel i første rekke Senterpartiets avhengighet av støtte fra småbrukere og fiskere. En framtrædende EEC-talsmann, kommisjonsmedlemmet Deniau, skal ha avvist norsk medlemskap på grunn av disse kravene. Det er ingen tvil om at den norske storkapitalen i dag er bedre tjent med en Arbeiderparti-regjering, som ikke i særlig grad må ta hensyn til bønder, fiskere og småkapitalister, men uhemmet kan fremme storkapitalens EEC-interesser.

Men de europeiske monopolene har kastet sine grådige blikk på Norge. Det er ikke utenkelig at de vil innrømme oss flere av særkravene for å få anledning til å trenge inn på det norske markedet. Det vil jo ikke koste dem så meget, så reduserte konkurransemuligheter som norsk jordbruk og norske fiskere har.

I så fall, er norsk jordbruk og fiske reddet? Kan fiskere og bønder med dette gi opp motstanden mot EEC?

Nei, disse særordningene vil ikke bety noen redning for bønder og fiskere. Det hjelper lite

å forbeholde fisket innenfor 12-milsgrensa for norske fiskere når den utenlandske storkapitalen har etableringsrett i Norge. Et hvilket som helst datterselskap til utenlandske monopoler kan etablere seg i landet og drive virksomheten med norske arbeidere. Når en i dag ser hvordan staten og storkapitalen driver en politikk som tar sikte på å få bort fra næringen alle småfiskerne, vet en at dette vil ytterligere forsterkes når de utenlandske monopolene får etablert seg. Da vil en samtidig ha en reserve av arbeidsløse fiskere som kan settes i de utenlandske fiskemonopolenes tjeneste. Alt snakk om særordninger er derfor bare blå i øynene på folk.

Småbrukere og fiskere kan ikke forlite seg på særordninger i kampen mot EEC. Den eneste virkelige sikre støtten de har er en slagkraftig kampenhet under ledelse av arbeiderklassen.

Vesttyske bønder i demonstrasjon mot Brandts landbrukspolitikk.

EEC OG VEST-TYSK MONOPOLKAPITAL

Kapitalen kjenner ingen grenser. Den må alltid søke nye markeder for å få avsetning for sine produkter. Den må ha rom. I den første verdenskrig forsøkte den unge tyske kapitalismen å få del i de markedene som de eldre kolonistatene hadde delt mellom seg. Hitler-nazismen og den annen verdenskrig var et nytt forsøk på å skaffe den tyske kapitalen tilstrekkelig »Raum». I begge tilfelle ble den tyske kapitalen nedkjempet, og den amerikanske monopolkapitalen sto igjen som verdens herre.

Men den tyske kapitalismen var ikke dermed avskaffet. På samme måte som den reiste seg opp igjen i mellomkrigsåra, har vi sett enda en gjenoppblomstring av den tyske monopolkapitalen etter den annen verdenskrig. Foreløpig er det en »fredelig» innstilt monopolkapital. Brandts regjering bruker ikke militærkraft mot Polen og andre øst-europeiske land. I stedet inngår den en rekke avtaler som innebærer enorme ekspansjonsmuligheter i øst for den vest-tyske monopolkapitalen. Den mann som følger Brandt

som en skygge på reisene i øst, er herr Beitz, direktør i Krupp-konsernet. Beitz uttalte om Moskva-avtalen at den var det gledeligste som hadde skjedd på aldri så lenge. Dette sa han neppe av filantropi, men snarere på grunn av de enorme avsetninger til Sovjetsamveldet avtalen innebærer for tyske storkonserner. Foreløpig er den tyske storkapitalen med »fredelige» midler i ferd med å oppnå mye av det den ikke maktet gjennom Hitler-krigen.

Men denne freden vil ikke vare evig. Foreløpig er konkurransen om markedene ikke så skjerpet at de kapitalistiske land setter militærkraften inn mot hverandre. Men at først og fremst vest-tysk, japansk og amerikansk monopolkapital snart vil gå inn i stadig mer skjerpede konfrontasjoner, er allerede nå klart.

Vest-tysk monopolkapital blir stadig mer dominerende innen EEC. Den ønsker blant annet norsk medlemskap i EEC for å sluttføre den såkalte europeiske nyordning, som ble avbrutt i 1945. Det norske borgerskapet kunne ikke den gangen, og kan ikke i dag forsvare norsk selvstendighet, men opptrådte villig som den tyske kapitalens økonomiske lakeier. Det arbeidende folket har derimot ikke noe å vinne på et økonomisk overherredømme for den tyske monopolkapitalen. Det er fullt klar over de tradisjoner i spesielt hard undertrykkelse av arbeidsfolk den tyske kapitalen har. Det arbeidende folket har derimot alt å vinne på å holde Norge utenfor en dominans som har vist seg å få de mest uhyggelige konsekvenser.

EEC OG FOLKETS FORSVARSKAMP

Vi vet fra før at AP- og LO-lederne har et merkelig forhold til bruken av ordet sosialisme. Når de nå sier at Norge skal inn i EEC for å gjøre Europa sosialistisk, bekrefter de i høyeste grad denne erfaringen. Den traktaten som ligger til grunn for EEC, Roma-traktaten, har overhodet ikke noe med sosialisme å gjøre. Ikke bare er traktatens prinsipper kapitalistiske, de forsøker ikke engang å legge skjul på at de er det.

Det første hovedprinsippet i traktaten er prinsippet om kapitalens frie bevegelse: Ingen grenser skal hindre kapitalen i å flytte fra virksomheter den finner mindre lønnsomme. Det andre er prinsippet om den frie etableringsrett: Kapitalen skal ha full rett til å etablere seg der den finner mest profitt til enhver tid. Det tredje er prinsippet om arbeidskraftens »frie» bevegelse: Arbeidskraften skal helt »fritt» følge etter kapitalens frie bevegelser.

Roma-traktatens prinsipper er som sydd over kapitalens lest. De er ikke kommet dalende ned fra himmelen. De er skapt av kapitalens behov, de opprettholdes av de samme behov, og de fremmer disse behovene. Den europeiske monopolkapitalen har fått erfare dette gjennom økt produktivitet, relativt lavere lønnsutgifter og stadige skattelettelser. Den europeiske arbeiderklassen har fått merke det i form av økende arbeidsløshet, økt arbeidstempo, stigende priser, lønninger som ikke holder følge med produktiviteten, og en tyngre og tyngre skattebelastning.

Den norske storkapitalen ønsker og kan ikke stå rolig og se på at dens europeiske konkurrenter øker sine markeder og profitter innen EEC. Den vil være med på like fot, og krever derfor om og om igjen norsk medlemskap. De Gaulles nei til britisk (og norsk) medlemskap i 1963 betydde for den bare en utsettelse. Det var en utsettelse den brukte til å intensivere sin rovdrift på arbeidskraft og naturressurser til å konsentrere enda større deler av produksjonen og kapitalen på sine hender, og til dermed i dag å stå enda bedre forberedt på å klare konkurransen innen EEC enn for 8 år siden.

Storkapitalen er hoveddrivkraften bak ønsket om å få Norge inn i EEC. Den er aleine om å høste store fordeler av medlemskap. Mange mindre kapitaleiere vil ikke klare den skjerpede konkurransen innen EEC, og vi ser derfor også at de engasjerer seg i kampen mot medlemskap. Rasjonaliseringen av landbruket i EEC vil innebære fullstendig ruin for norske småbrukere, større bønder og fiskere i tilfelle medlemskap. For arbeiderklassen vil EEC-medlemskap bety stagnasjon i lønningene, økte levekostnader, økende arbeidsledighet og tvangsflytting rundt i Europa, samt en svekkelse av muligheten for å føre en effektiv og solidarisk lønnskamp mot kapitalen.

Vi ser altså at i spørsmålet om norsk EEC-medlemskap står storkapitalen på den ene siden og det overveldende flertall av folket på den andre. Men dermed er ikke

faren for medlemskap avverget. Storkapitalen utnytter og forsøker å fremme passivitet i folket for å tvinge gjennom sine særinteresser. For at folket skal kunne hindre dette, må kampen ledes og organiseres på en effektiv måte, og den må baseres på en riktig politisk analyse.

Den politiske analysen må ta utgangspunkt i statens og storkapitalens tilpassing av norske forhold til EEC. Den må ta opp innføringen av momsen, den rekordartede prisstigningen, det siste statsbudsjettet, lønnsstoppen, strukturrasjonaliseringen av næringslivet og rasjonaliseringen på den enkelte arbeidsplass. Alt dette er tiltak som har til hensikt å styrke storkapitalens konkurransevne, og på andre måter lette overgangen til EEC-medlemskap. Dette betyr at kampen må rette seg mot disse

tiltakene etter hvert som de kommer. Klarer vi ikke å slå disse forberedelsene tilbake, vil vi verken på kort eller lengre sikt kunne hindre medlemskap. Storkapitalen vil komme sterkere og sterkere igjen, og til slutt få gjennom sin vilje.

En slik politisk linje medfører en ganske bestemt organisering av kampen. For at EEC-forberedelsene skal slås tilbake der de kommer, må folket selv organisere seg til kamp på grunnplanet. På den enkelte bedrift, i det enkelte boligdistrikt, på skolene og universitetene, i den enkelte bygd må folket selv skape sine lokale aksjonskomiteer, som ikke bare agiterer mot norsk EEC-medlemskap, men tar opp kampen mot EEC-forberedelsene slik folk til daglig kjenner dem på kroppen. Opprop av kjente menn og kvinner kan ikke stanse EEC-medlemskap. Bare folket selv kan gjennom en aktiv kamp på grunnplanet hindre medlemskap.

I denne kampen er det arbeiderne som må ha ledelsen. De utgjør den største og best organiserte gruppen i folket, og har et væpnet som rammer kapitalen så å si i dens hjerte, streikevåpenet. Alle andre grupper av EEC-motstandere må kjempe sammen med arbeiderne, bønder og studenter, fiskere og mindre kapitalister. Bare ved å fylke seg om arbeiderklassen og dens kamp kan motstanden fra disse gruppene bli effektiv. Derfor er det også viktig at fronten mot EEC får en ledelse som setter arbeidernes interesser og krav i sentrum.

NORDØK

Planene om et NORDØK – om et nordisk fellesmarked – er igjen kommet i søkelyset. Siste gangen de var aktuelle, falt de bort straks muligheten for norsk, dansk og svensk EEC-medlemskap på ny dukket opp. Men nå kjøres NORDØK fram igjen. Det er godt mulig at England ikke vil gå inn, og dermed heller ikke de nordiske søker-land. Dessuten har det arbeidende folket vist sterk motstand mot EEC-medlemskap. I denne situasjonen blir NORDØK igjen aktuelt alternativ.

NORDØK har mange trekk som minner om EEC. Også NORDØK betyr en markedsutvidelse som vil gi kapitalen bedre vilkår, og svekke det arbeidende folkets stilling. Særlig svensk storkapital vil ligge godt an på et nordisk marked. Dette avspeiler seg i statsminister Palmes relativt store skepsis overfor EEC og tilsvarende større entusiasme for NORDØK.

Storkapitalens fremste støttespillere i Norge – AP-ledelsen med Bratteli i spissen – har indirekte sagt klart fra hva NORDØK innebærer. Den ønsker nye forhandlinger om NORDØK, hvis EEC-forhandlingene skulle bryte sammen. NORDØK skal da bli det marked hvor storkapitalen ytterligere styrker sin stilling, slik at den om noen tid med enda større kraft kan kreve medlemskap i EEC. Et av de viktigste argumentene for NORDØK er at det vil sette de nordiske land i en sterkere

forhandlingsposisjon overfor EEC! NORDØK er ikke annet enn et springbrett fra dagens situasjon til EEC-medlemskap.

Den norske storkapitalen synes likevel – med AP-ledelsen i ryggen – at NORDØK ikke er nok, og vil i det lengste presse på for å få EEC-medlemskap. Andre og mindre deler av den norske kapitalen foretrekker derimot å befeste sin stilling på et nordisk marked for inngang i EEC. Derfor er de sterke motstandere av at toget skal gå rett til Brussel, og går inn for et mer eller mindre langt opphold på mellomstasjonen. Arbeiderklassens interesser er derimot best tjent med at Norge holdes utenfor alle slags »fellesmarkeder». Vi har nok med å bekjempe vår »egen» storkapital og de angrepene den retter mot folkets kår. Derfor hevder vi at en konsekvent EEC-motstand også må rette seg mot NORDØK-»alternativet».

Vi kan sjølsagt ikke kreve at alle EEC-motstandere skal være enige med oss i dette. Men når ledende representanter for Folkebevegelsen flere ganger har antydnet at NORDØK er et brukbart alternativ til EEC, mener vi det bare bidrar til å splitte motstanden. EEC-motstanden må ikke fortape seg i diskusjoner om forskjellige »alternativer». Særlig ikke hvis disse i virkeligheten er alternativer for storkapitalen.

FRAMGANG I LOKAL-KOMITEENES ARBEID

Siden den sentrale Arbeiderkomiteen mot EEC og Dyrtid ble dannet i fjor høst, har over femti lokale aksjonskomiteer og tiltakskomiteer kommet i arbeid over hele landet. Noen få komiteer er ikke formelt tilknyttet Arbeiderkomiteen, men alle står på det samme politiske grunnlaget. Alle komiteene vil føre kampen mot EEC som en anti-kapitalistisk kamp som også retter seg mot den norske storkapitalens EEC-forberedelser.

De rapportene vi har fått inn vitner om god framgang i arbeidet. De fleste komiteene har gjennomført regelmessige stands og dør-aksjoner. Det er allerede solgt 17 000 eksemplarer av Arbeiderkomiteens hefte om EEC og Dyrtid, og de store bestillingene som har kommet fra lokalkomiteene gjør at vi i disse dager kan trykke opp 15 000 til. Men komiteene driver ikke bare med spredning av sentralt propaganda-materiell. De fleste steder har det blitt lagt stor vekt på å ta opp mer lokale spørsmål. Det er satt i gang underskriftskampanjer mot dyrtida som den arter seg lokalt, f. eks. i form av husleiekøkninger. Vi har også fått rapporter fra komiteer som har organisert ulike former for priskontroll under »prisstoppen». Resultatene har blitt sammenfatta i løpesedler der man har pekt på at dyrtida har sammenheng med kapitalkreftenes forberedelser til EEC. De nye kontaktene som er blitt knytta gjennom dette arbeidet er i stor grad blitt trukket med i studier. Aksjonskomiteene i Tromsø og på Østkanten i Oslo er eksempler på at Arbeiderkomiteens plattform gir et godt grunnlag for organisering av EEC-motstandere.

ØSTKANTEN AKSJONS-KOMITE MOT EEC OG DYRTID

ble valgt på et åpent møte 17/11 i fjor. Komiteen har sitt arbeidsområde i et større boligdistrikt i Oslo har gjennomført en rekke aksjoner for å styrke kampen mot EEC og

Arbeidsfolk over hele landet innser at dyrtida er et ledd i kapitalens forberedelser til EEC. Å reise kampen mot dyrtida lokalt er en viktig forutsetning for en kampdyktig EEC-motstand. Ved å ta kampen opp mot EEC-forberedelsene, kan folket ruste seg med omfattende kamperføring til de store slagene som må stå om norsk medlemskap. Trondheims-mekanikernes uttalelse er et eksempel på en riktig forståelse av sammenhengen mellom dyrtida og EEC, og vi trykker den her som et eksempel til etterfølgelse for andre fagorganiserte.

Fra aksjonsdagen 2. desember i fjor i Oslo

dyrtida lokalt. Minst en gang i uka har komiteen en stand på forskjellige sentrale steder i distriktet. De har dessuten avholdt flere åpne møter, først og fremst med sikte på å opprette flere lokale boligkomiteer. Til nå er 2 slike blitt danna. Østkanten har i en rapport skissert oppgavene for en slik boligkomite: »Organisere kamp mot husleiekøkninger, evt. husleiestreik dersom ikke andre tiltak fører fram. Undersøke »prisstoppen» i den/de lokale forretningen(e), aksjonere mot ulovlig prishevinger og spre informasjon om hvordan »prisstoppen» virker. Arrangere studier og diskusjonskvelder om EEC og dyrtid, og propagandere og agitere ved lokale stands og døraksjoner, diskusjoner med naboene osv.»

ARBEIDERKOMITEEN MOT EEC OG DYRTID I TROMSØ

ble valgt på aksjonsdagen 2/12. På sitt første møte ble komiteen enig om to viktige oppgaver i arbeidet framover. For det første gjennom propaganda å trekke flere med i

aktivt arbeid og forberede et større åpent møte seinere. For det andre å styrke og konsolidere komiteen politisk ved studier. Resultater av disse studiene var at komiteen kom fram til enighet i alle viktige spørsmål.

Det åpne møtet ble godt besøkt og markert at komiteen hadde lyktes i å føre ut sin politiske linje til et stort antall folk i Tromsø. Situasjonen etter møtet ble oppsummert dit hen at det nå var riktig å innlede en ny fase i arbeidet. Ved å trekke med mange i studier ville komiteen prøve å få oppretta nye komiteer på skoler, arbeidsplasser og i boligstrøk. Det ble starta studiegrupper på 8 steder, deriblant flere arbeidsplasser. Flere av disse studiegruppene er nå i ferd med å utvikle seg til sjølstendige komiteer. Den store oppslutninga Arbeiderkomiteen på denne måten har fått i Tromsø, gjorde den bl. a. i stand til å arrangere en kraftig demonstrasjon mot EEC-president Malfatti da han besøkte byen. I denne demonstrasjonen deltok omlag 200 mennesker.

Trondheims-mekanikerne mot EEC

Bedriftsklubben ved A/S Trondheims mek. Verksted samlet til årsmøte den 18. februar 1971 har enstemmig vedtatt følgende resolusjon.

Vi vil på det kraftigste protestere mot den dyrtidsutvikling som i dag rammer oss. De økonomiske og sosiale kår for alle grupper av lønsmottakere er idag utsatt for rask økende forverring. Mønsen betydde økte vansker for lønnsstakerne, mens den innebar enorme fordeler for monopolkapitalen og samtidig

er den en forutsetning for Norsk innlemmelse i EEC. Den lønnsøkning som vi har fått i 1970 undergraves systematisk av prisstigning og avgiftsøkning.

Hvis denne utviklinga skal fortsette må den Norske arbeiderklasse reise seg til kraftig kamp mot disse forverringer og forsvare sine livsinteresser. Vi ser også med skepsis med på den vage holdning LO-ledelsen tar til dyrtidsutviklinga, og krever herved at våre toptillitsmenn går mer aktivt inn for å stanse dyrtids-

utviklinga.

På bakgrunn av dette krever vi:

1. En konsekvent og fullstendig prisstopp.
2. Prisstopp på husleier og nedsettelse av reise- og ferjetakser.
3. Full kompensasjon for prisstigningene.
4. Oppheving av lønnsstopploven.
5. Stopp alle EEC-forberedende tiltak.
6. Økt progresiv beskatning for store inntekter og formuer.

FREMMEDEARBEID OG TVANGSFLYTTING

Prinsippet om arbeidskraftens »frie» bevegelse er et hovedprinsipp i Roma-traktaten. Prinsippet skal fremme tvangsflytting av arbeidskraften dit kapitalen til enhver tid trenger den.

Blant annet med bakgrunn i dette prinsippet opprettholder de enkelte EEC-land en høy import av fremmed arbeidskraft. At de enkelte lands egne arbeidere mangler arbeid, hindrer ikke denne importen. Selv om det i et land som Frankrike var en arbeidsløshet på 483 000 i 1968, utgjorde fremmedarbeiderne samtidig 11 % av den franske yrkesbefolkningen og nærmere 25 % av den industrielle arbeidskraften. Ikke franske arbeidere behov for arbeid, men kapitalens behov for billig arbeidskraft er dirigerende innen EEC. Fremmedarbeiderne utgjør slik billig arbeidskraft. De får jobber som er så dårlig betalt at landets egne arbeidere ikke ville tatt dem. Samtidig medfører de minimale sosiale utgifter for arbeidsgiverne. Dessuten medfører

eksistensen av fremmedarbeidere en mulighet for kapitaleierne til å sette arbeidsfolk opp mot hverandre.

I Norge har vi allerede i dag en viss import av fremmed arbeidskraft. Den vil utvilsomt øke hvis vi går inn i EEC. Men norske arbeidere må ikke bare regne med å få presset lønningene nedover på grunn av økt fremmedarbeiderimport. De må regne med å komme på flyttefot rundt i Europa selv.

I Norge føres det allerede nå en arbeidsmarkedspolitikk som går ut på å dirigere arbeidskraften dit den trengs til enhver tid. Hvis du for eksempel er bosatt i Nord-Norge og blir arbeidsledig, og du kan få en jobb for eksempel på Herøya, får du ikke utbetalt arbeidsledighetsstrygd hvis du nekter å flytte. Du skal værsgod jobbe der kapitalen i øyeblikket finner det tjenlig ut fra sine profittbehov.

Denne »frie» bevegelsen for arbeidskraften, som tvangsflytting er et mer presist uttrykk for – gjennomføres mer og mer effektivt innen EEC. For eksempel har italienske arbeidere fått en enkel skoloring i restaurant- og jern- og metall-faget, og tvangsflyttes deretter rundt i Europa. Hele yrkesopplæringen innen EEC er innskrenket utelukkende til å fylle de behov for kvalifisert arbeidskraft kapitalen til enhver tid har, og til

på denne måten å fremme »bevegelsen».

Et spesielt viktig instrument i omskoleringen er Det Europeiske Sosialfond. Dette er et fond som betales av arbeidsfolks skattepenger. Arbeidsfolk skal altså selv betale sin egen tvangsflytting. Ikke bare det. Avsnittet om Det Europeiske Sosialfond er det eneste i Roma-traktaten om sosialpolitikk. I EEC er altså sosialpolitikk identisk med omskolering og tvangsflytting av arbeidskraften.

Norske arbeidere må altså ikke bare vente seg flere fremmedarbeidere utenfra, men også at de selv vil bli fremmedarbeidere ute i Europa. Denne tendensen vil bli stadig sterkere etter hvert som virksomheter legges ned i Norge og vårt land blir et rekreasjonssted for rike Europa-turister, slik EEC-talsmenn har antydnet.

Å bli arbeidsløs i Norge vil innebære mulighet for støtte til omskolering fra Det Europeiske »Sosial»-fond, men da på betingelse av at en er villig til å ta arbeid for eksempel i Tyskland. Arbeidsfolk skal fullstendig danse etter kapitalens pipe!

Det er ikke underlig at den norske storkapitalen får vann i munnen når det er tale om EEC. Men like lite underlig er det at det arbeidende folket vil reise seg til en mektig motstand mot det slaveriet som et EEC-medlemskap vil innebære.

STUDIESIRKEL PÅ EEC OG DYRTID

Arbeiderkomiteen har gitt ut et studieopplegg for heftet EEC og dyrtid. Allerede i dag er det flere tusen som er aktivisert i disse studiene.

Det første møtet tar utgangspunkt i sammenhengen mellom EEC og dyrtid, mens det andre møtet tar for seg EEC-motstandens langvarige karakter bestemt av at storkapitalen ikke gir seg så lett.

I det tredje møtet diskuteres hvilke snevre grupper i Norge som har fordel av et EEC-medlemskap og redusert norsk suverenitet. Likeledes tas storkapitalens rolle i de imperialistiske lands politikk opp konkretisert ved Vest-Tysklands økende rolle som imperialistisk stat.

I det siste møtet diskuteres viktigheten av å starte kampen nå. Den kan ikke utsettes til forhandlingene avsluttes fordi en da umulig vil kunne reise noen slagkraftig motstand. Dersom kampen skal føres til seier må den ledes av arbeiderklassen som er den klassen som mest effektivt kan ramme monopolkapitalistene.

De som ønsker å delta i dette studieopplegget kan henvende seg til de lokale komiteene eller til Arbeiderkomiteen sentralt. Som støtte til studieledere er det utarbeidet en studieveiledning.

BESTILL HEFTET OM »EEC OG DYRTID» OG ANNET OPPLYSNINGSMATERIALE HOS: ARBEIDERKOMITEEN MOT EEC OG DYRTID, POSTBOKS 3820 ULLEVAL HAGEBY, OSLO 8. POSTGIRO 20 88 77

SKOLEELEVER MOT RASJONALISERING

Innføring av 5-dagers uke, normerte prøver og nytt karaktersystem er eksempler på rasjonaliseringsframstøt som betyr hardere arbeidspress for såvel lærere som elever.

Hensikten er å skaffe staten økt kontroll over undervisningssystemet, effektivisere undervisningen og skaffe billigere utdannet arbeidskraft målrettet mot storkapitalens behov. Disse framstøtene må sees i sammenheng med liknende framstøt på universiteter og høyskoler og med den rasjonalisering som i lang tid har foregått innen næringslivet for å forberede og styrke vår hjemlige storkapital foran inngangen i EEC.

Foruten fri etableringsrett og fri kapitalbevegelse er også fri bevegelse for arbeidskraften lovfestet i Roma-traktaten. Dette gjør det nødvendig å skape et felles undervisnings tilbud og fingradert karaktersystem som alle arbeidstakerne i EEC-land kan vurdere på grunnlag av.

Over hele landet demonstrerer lærere og elever mot forverrede arbeidsforhold i skolen og flere aksjoner er på trappene.

Skal kampen mot rasjonaliseringsframstøtene i skolen føres fram til seier, må elever og lærere søke fellesskap med studenter og arbeidsfolk som blir utsatt for liknende tiltak og står overfor den samme fiende.

KAMP MOT RASJONALISERING ER KAMP MOT EEC.

KAMP MOT EEC OG DYRTID utgis av Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid, Postboks 3829, Ulleval Hageby, Oslo 8.